

De Mythe van Doppales

Het verhaal van Doppales, Ullia, Meanes, Nina, Nines en Ulimes.

Meteen na zijn geboorte werd Doppales, in doeken gewikkeld door de oppergod Meanes, zijn vader, van zijn moeder Nina afgenomen, omdat een god nooit verliefd mocht worden op een mens. De grootste angst had Meanes nog wel voor zijn vrouw, die zonder enige twijfel de echtelijke band zou verbreken als ze erachter kwam dat een andere vrouw van hem zwanger was. Daarom borg hij Doppales ergens tussen de struiken, en deed alsof er niets aan de hand was, zijn vaderlijke gevoelens negerend. Maar Doppales werd niet door de wolven verslonden, nee, en hij kwam ook niet van honger om... want de eerste die hem vond was een hertje, die het kleine ding zo lief vond, dat ze besloot het mee naar haar hol te nemen. Ze nam het kindje op haar rug en liep zo voorzichtig mogelijk de weg terug.

Maar eenmaal bij het hol aangekomen, wachtte haar een onprettige verrassing. Twee zwervers die wilden schuilen voor de regen waren binnengegaan en hadden haar man en al haar kinderhertjes gruwelijk afgeslacht en opgegeten. Ze schrok zo, dat ze Doppales liet vallen en het op een lopen zette.

De zwervers kwamen nieuwsgierig naar buiten en vonden het kindje. Na kort overleg besloten ze het op te voeden, om zo later als slaaf voor veel geld te kunnen verkopen. En zo groeide Doppales op tot een gespierde, vlotte jongen met een knap uiterlijk en een heldere geest. Op alle gebieden liet hij de andere kinderen ver achter zich, maar omdat hij nergens vast bleef en telkens weer met de zwervers verder moest trekken was er niemand die hem ooit beter kon leren kennen.

Toen hij tien zomers oud was, vonden de zwervers hem oud genoeg om te verkopen op de slavenmarkt. Hoe jonger, hoe beter, zeiden ze tegen elkaar. Zo gingen ze gedrieën naar een grote stad waar op het marktplein dagelijks slavenmarkten werden gehouden. Bij het eerste het beste kraampje stopten de zwervers en boden de jonge Doppales te koop aan. Een koopman kwam van de verhoging en bekeek hem keurend. Ik bied tien goudstukken, probeerde hij zo nonchalant mogelijk te zeggen. En het werkte. Tien goudstukken, zoveel hadden de zwervers nog nooit gezien! Gretig namen ze het geld van hem aan en lieten Doppales, die het niet begreep achter. Hij werd geketend en helemaal vooraan in het kraampje neergezet.

In de brandende zon moest hij drie uur lang wachtten, tot mijnheer Ulimes langskwam. Goedkeurend bekeek hij de jonge godenzoon, en na wat kort afgeboden te hebben, kocht hij Doppales en nam hem voor vijftwintig goudstukken mee.

Eerst moest hij kleine klusjes in het huis van Ulimes doen, maar toen bleek hoe goed hij overal in was, besloot Ulimes hem hoofdslaaf te maken. En hoe gek het ook klinkt, Doppales was trots op deze titel. Steeds meer begonnen de slaven hem te benijden, en steeds meer begon Ulimes in de jonge held te zien. Op een dag moest er naar de markt gegaan worden om kleren voor de bruiloft van zijn jongste dochter te kopen. Ulimes besloot dat niemand beter kleren kon uitkiezen die haar zouden staan dan de jonge Doppales. En zo vertrok deze met dertig goudstukken op zak naar de markt. Hij besloot zijn meester een goede dienst te bewijzen, en door hier en daar wat werken te doen won hij er nog tien goudstukken bij. Zo kwam hij met de prachtigste kleren plus nog vijf goudstukken terug bij het huis van Ulimes, die zeer verbaasd was over deze ongewone slaaf.

Doppales bracht zelf de gewaden aan de jonge dochter Ullia, die op haar kamer voor het raam zat. Maar toen hij haar vertelde wat hij had gedaan, en haar het zachtste zijde liet zien dat hij had kunnen vinden, kwamen er tranen in haar ogen. Waarom huil je? vroeg hij. Ben je niet blij dat je gaat trouwen? Maar Ullia's hart stond niet meer naar de andere jongeman die ze ging trouwen, ze wilde veel liever met Doppales in het huwelijk treden. En zo vertrok ze met

pijn in haar hart naar de bruiloft, en de prachtige kledij druppelde vol met haar kleine tranen. Doppales zwaaide haar uit, en wist niet wat hij moest voelen.

En die avond kwam Ullia terug, haar gezicht stond verwilderd. Doppales, die nog in de tuin aan het werk was, zag haar als eerste aankomen, en hij haar ook. Ze sprong van haar kar af en omhelzde de jongeman. Mag je dit wel doen, nu je getrouwd bent? vroeg Doppales haar, maar ze antwoordde zacht: Ik ben niet getrouwd. Een vrouw kan niet trouwen als haar hart aan een ander behoort. En zo omarmden ze elkaar, en wensten nooit meer van elkaar gescheiden te worden. In de koele nacht, lagen ze dicht tegen elkaar onder de grote appelboom in de achtertuin, de jonge held met het knappe meisje. En voor het eerst in zijn leven voelde Doppales zich zielsgelukkig. Moeten we niet naar binnen? vroeg Doppales. Even was het stil, toen antwoorde Ullia met een zachte lach in haar stem: Nee, ik wil dat je hier op me waakt. Doppales glimlachte. De hele nacht? - Ja, de hele nacht, zei Ullia, en zo genoten ze van de maneschijn.

De volgende morgen moesten de twee snel uit elkaar, Ullia zei dat ze ging proberen haar vader alles uit te leggen, maar dat ze nooit kon zeggen dat ze van hem hield. Doppales zei niets, maar ging weer aan het werk. De hele dag leek opvallend rustig, en hij wist niet waar hij zich beschaamd om voelde, maar het was erg ongemakkelijk. Die avond riep Ulimes hem bij zich. Zenuwachtig liep hij naar het donkere vertrek waar Ulimes voor het haardvuur stond. Zonder Doppales aan te kijken zei hij: Ik weet niet of het leven hier wel goed is voor je. Misschien moet je op zoek gaan naar meer uitdaging. Ik weet wel een familie die je graag willen hebben, je zult het daar goed hebben.

Deze woorden broken Doppales' hart, net nu hij Ullia gevonden had zou hij van haar moeten scheiden. Uit beleefdheid durfde hij Ulimes' aanbod niet te weigeren, en de volgende dag vertrok hij met tien goudstukken die Ulimes hem meegegeven had, te voet met mijnheer Nines naar het huis waar hij nu zou komen te werken. Toen hij achterom keek zag hij hoe Ullia in gebogen houding onder de schaduw van de appelboom zat. Zonder het tegen te kunnen houden gleed een traan over zijn wang.

Maar Ulimes had niet gelogen, bij mijnheer Nines en zijn vrouw Nina had hij het goed. Toch verlangde hij zielsveel naar Ullia, en wilde er alles aan doen om bij haar te komen. Toen hij op een avond in sombere stemming achter het huis in de koele lucht zat na te denken, kwam Nina bij hem zitten.

Ik heb het er al over gehad met mijn man, zei ze. We maken ons zorgen omdat je zo triest bent, de hele tijd. Als er iets is, kun je altijd bij ons aankomen om het te vertellen. Wees niet bevreesd voor onze reactie. Doppales keek Nina aan, zonder te weten dat het zijn moeder was. Hij had diep respect voor deze verstandige vrouw, maar kon haar eenvoudigweg niet vertellen wat er in hem omging.

Toen Nina zag hoe hij peinsde, zei ze: Kom morgenochtend naar me toe, en toen liet ze hem achter. Toen hij de volgende morgen in haar kamer verscheen, was ze helemaal aangekleed, en stond op. Ik neem je mee de stad in, zei ze, en zo gingen de twee naar de grote markt waar Doppales ook te koop had gestaan. Maar hun doel was dit keer niet het plein waar de slaven te koop werden aangeboden, maar de tempel. Doppales keek nieuwsgierig rond naar de mensen die tussen de hoge zuilen geknield tot Niona, de godin van de wijsheid, baden. Nina nam hem mee naar een klein kamertje. Ga hier zitten, zei ze, en vertel Niona wat het probleem is. Zij zal je helpen. Doppales wilde haar bedanken, maar ze sloot het gordijn en hij zat alleen.

Niona, bad hij, ik wil Ullia trouwen maar dat zal me nooit lukken want haar vader wil niet dat zijn dochter een slaaf trouwt. Nadat hij dit had gezegd bleef het even stil. Toen sprak de stem van Niona: Doppales, je hebt geen idee waar je vandaan komt, maar ik kan het je vertellen. Je stamt af van de goden, daarom ben je zo sterk en zo slim. En je zult Ullia nooit kunnen trouwen als je god blijft. Indien je haar trouwt, zullen al je krachten je ontnomen worden.

Toen ze dit had gezegd verliet ze de ruimte, en liet Doppales met gemengde gevoelens achter. In de eerste plaats was hij dolblij ontdekt te hebben dat hij god was, maar daarnaast diep bedroefd dat hij het niet lang kon blijven als hij Ullia wilde trouwen.

Intussen ontstond oproer onder de goden. Niona had het verhaal verspreid dat Doppales erover zat te denken om zijn goddelijkheid in te ruilen voor Ullia. Toen dit gerucht de oppergod en zijn vrouw bereikte, schrok deze eerste vreselijk. Meanes zei onmiddellijk tot zijn echtgenote dat het allemaal maar een verzinsel moest zijn, en snel ging hij naar de aarde toe, waar hij Doppales zag, die terug naar huis liep met Nina aan zijn zijde. Stil volgde hij de twee en luisterde wat ze elkaar vertelden.

Ik heb gisteren al met mijn man overlegd, zei Nina, en je kunt jezelf vrijkopen, voor tien goudstukken. We willen je de vrijheid geven een man te worden, net als wanneer je een zoon van ons was geweest. Dit vervulde Doppales' hart met vreugde, maar hij wist nog steeds niet wat te doen. Die avond betaalde hij de tien goudstukken uit aan Nines, en de volgende morgen vertrok hij al vroeg uit het huis. Hij ging op weg naar Ullia, die hij dolgraag wilde zien, al zou hij daarvoor zijn godenschap in moeten ruilen.

Toen besloot zijn vader in te grijpen. Op het marktplein maakte Meanes een kraampje met daarop 'Wijze adviezen, gratis en voor niets', en verkleedde zich met een stoffige mantel. Doppales bleef staan, en vroeg of hij daar ook advies kon krijgen over echtelijke zaken. Natuurlijk zei Meneas meteen dat dit mogelijk was, en in de tent die hij snel had opgezet, vertelde hij de jonge held dat hij zich moest verkleeden, naar zijn geliefde moest gaan, en zo mooi op een fluit moest spelen dat ze alleen om zijn fluit en zijn persoon van hem zou houden, niet om hoe hij er nu uitzag. Ze zou denken dat hij een bedelaar was, en hem een brood geven. Dat zou het teken zijn wanneer hij zijn vermomming mocht afgooien, zodat ze hem zou herkennen. Alleen dan kon hij haar waarlijk trouwen. Doppales bedankte hem en spoedde zich naar het huis van Ulimes, die verbaasd was hem weer terug te zien, maar hem teleur moest stellen: Ullia was net op dat moment naar de markt toe.

Doppales besloot van die kans gebruik te maken om een mantel te kopen en een kleine fluit, en alvast wat te oefenen. Al snel had hij door hoe hij het instrument moest bespelen, en zo wachtte hij af tot Ullia terugkwam. Maar terwijl zijn over de markt liep, trok Meanes ook haar aan naar zijn kraampje. Toen ze hem dezelfde vraag stelde als Doppales had gedaan, antwoordde Meanes, terwijl hij deed alsof hij in haar hand las: Behoed uzelf, voor het kwaad dat u aangedaan gaat worden! Er zijn mensen die u zullen proberen te verleiden. Ik zie een fluitspeler, in eenvoudige doeken gehuld, die zal proberen u te verleiden, maar u moet niet toegeven, en hem wegsturen. U moet zweren nooit met hem te trouwen. Alleen dan zal hij u met rust laten en kunt u trouwen met de man die u waarlijk liefhebt. Ullia antwoordde dat ze dat advies ter harte zou nemen, en ging op weg naar huis.

En meteen toen ze thuiskwam, wachtte Doppales haar daar op. Hij pakte de fluit die hij had gekocht, en speelde daarop zulke zoete melodiën, dat Ullia hem bijna om de hals viel. Zijn tonen waren zo meeslepend, en zo zuiver, zoals alleen een echte god kan spelen. Ullia voelde haar lichaam overal tintelen terwijl haar oren alle muziek opvingen, en het klonk niet meer naar één fluit, het klonk naar een heel orkest, begeleid met lier, slagwerk, blazers, strijkers, alles erop en eraan in een prachtige harmonie. Glashelder en zuiver en zo mooi, dat ze het bijna niet kon weerstaan.

Maar toen bedacht ze wat de waarzegger had gezegd, en ze probeerde zich los te maken van de mysterieuze fluitspeler. Eerst was het een zachte weerstand, maar bij de gedachte aan haar trouw aan Doppales, rukte ze zich los, schreeuwde, en viel op de grond. Ze snikte bittere tranen, en Doppales knielde bij haar neer. Maar nog voordat hij wat had willen of kunnen zeggen, had Ullia de paar woorden uit haar mond geperst: Ik zweer dat ik je nooit zal trouwen! Het waren de woorden die de harten van de twee braken, die hen lieten verdrinken in

de oneindige oceaan terwijl Doppales zijn laken afgooide en ze hem herkende, en de prachtigste kleuren werden voor hun ogen verbleekt, toen ze beseften dat ze nooit, in hun hele leven, met elkaar zouden kunnen trouwen. De waarzegger... fluisterde Ullia zacht, zo zacht, dat ze het eigenlijk niet had willen horen. Doppales stopte met nadenken. De waarzegger... Hij rende het huis van Ullia in, en nam het brood dat hij had moeten krijgen. In zijn blinde woede en verdriet scheurde hij het uiteen in kleine vlokjes, en strooide die over de grond. Toen ging hij op zoek naar zijn vader. Als een dolle rende hij het marktplein over, steeds weer heen en weer, tot zijn vader kwam, en vol medelijden naar zijn zoon keek.

Hij probeerde hem te kalmeren zonder iets te zeggen, maar Doppales was totaal overmeesterd door zijn liefde voor Ullia, en greep zijn vader met zijn sterke vuisten vast en sleurde hem naar de put toe. En nog voordat deze wat had kunnen doen, liet hij hem boven het gat los. Precies op dat moment besepte hij wat hij gedaan had. Boven het bloedende lichaam van zijn vader keek hij om zich heen, en zag hoe Meanes' vrouw was aangekomen en vol ontzetting naar het tafereel keek.

Hij werd door de goden van de bliksem en de donder naar de vulkaan gebracht, waar alle goden tezamen waren gekomen. Doppales, wat je gedaan hebt is te begrijpen, en we leven allen met je mee. Daarom zul je als god tussen ons worden opgenomen, maar we kunnen dit ook niet ongestraft laten. Alle goden stemden met haar woorden in. En ze ging verder: Je straf zal de volgende zijn: elk jaar dat de godin van de Koude het laat vriezen, zul je je brood moeten verscheuren boven de aarde. Toen ze was uitgesproken, nam Doppales zijn plaats tussen hen in.

En zo staat Doppales in de winter enkele dagen in de hemel, om het brood dat hij nooit gekregen heeft, te verscheuren en in vlokken naar beneden te gooien, wat wij het sneeuwen hebben genoemd. Anderen vertellen dat de vlokken van het brood mengen met de tranen van Ullia, en dat sneeuw daarom nat is, maar één ding is zeker: Doppales bestaat, en hij lééft, al heeft hij Ullia nooit kunnen trouwen.

door: Floris van Vugt